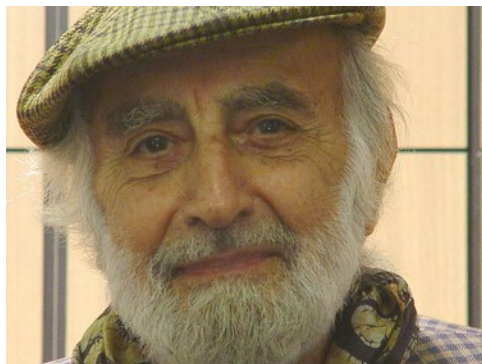

Any Palau i Fabre

El dia 3 de gener de 2017 es va signar l'acord del govern de la Generalitat de Catalunya en el qual es va incloure la celebració del centenari del naixement de Josep Palau i Fabre com a commemoració oficial.

Des de l'any 2003 la Fundació Palau conserva, exhibeix i difon el fons artístic i documental de Josep Palau i Fabre. Es tracta d'un modern equipament cultural amb una programació capdavantera i un arxiu especialitzat en Picasso i en la cultura catalana del segle XX. A les seves sales d'exposició es mostren de forma permanent obres de Pablo Picasso, Joaquim Torres Garcia, Isidre Nonell, Joan Miró, Antoni Clavé, Antoni Tàpies, Miquel Barceló i Perejaume, entre d'altres.

L'Any Palau i Fabre, impulsat per la Fundació Palau, de Caldes d'Estrac, i el Departament de Cultura mitjançant la Institució de les Lletres Catalanes, amb la col·laboració d'institucions públiques i privades del país, se celebrarà del 21 d'abril del 2017, dia de la commemoració dels 100 anys del seu naixement a Barcelona, al 21 d'abril del 2018.

Josep Palau i Fabre (1917-2008), va ser un poeta, dramaturg, assagista, narrador, traductor, crític, i un dels principals experts mundials en Picasso, és un dels més grans escriptors catalans de la segona meitat del segle XX. Va néixer a Barcelona el 21 d'abril de 1917, dins una família d'artistes. El seu pare, Josep Palau i Oller, fou un reconegut pintor i decorador a la seva època, i una peça clau en el desenvolupament artístic i literari del seu fill.

A mitjans dels anys trenta, Josep Janés i Oliver el va introduir en l'ambient literari, on conegué als principals protagonistes de l'ambient literari català: Carles Riba, Josep Maria de Sagarra, i Salvador Espriu. El 7 de setembre de 1935 publicà el seu primer article a la revista *La Humanitat*, que tractava sobre la narració *La dona dels meus somnis* de Massimo Bontempelli. A partir d'aquest moment, i fins a finals de 1937, seguí col·laborant amb la revista.

El seu llegat és el d'un home de lletres que transità entre els més variats àmbits de les humanitats, des de la narrativa i la poesia, passant pel teatre, la producció i la crítica, en produccions carregades d'una poètica particular que el converteix en un dels més grans representants de la literatura catalana contemporània.

A finals de la dècada del 1930 va iniciar la creació literària en el camp de la poesia. Va fundar i col·laborar amb revistes com *Poesia* i *Ariel*, a més de l'editorial "La Sirena", que editaria obres, per exemple, de Salvador Espriu.

A més de la poesia, ha conreat el teatre, la narrativa breu i l'assaig, gènere en el qual destaquen especialment els seus volums sobre Pablo Picasso. Palau i Fabre va ser, a més, traductor de moltes obres literàries. Ha versat al català obres d'Antonin Artaud, d'Arthur Rimbaud, d'Honoré de Balzac, de Stéphane Mallarmé i el llibre *Cartes d'amor de Marianna Alcoforado (la monja portuguesa)*. Els seus treballs han estat traduïts a nombroses llengües.

Al llarg de la seva carrera va rebre diversos premis literaris: l'any 1984 el Premi Literatura Catalana d'assaig de la Generalitat de Catalunya per *Nous quaderns de l'alquimista*, el 1996 el Premi Nacional de Literatura concedit per la Generalitat de Catalunya per *Contes de capçalera*, el 1998 el Lletra d'Or per *Estimat Picasso*, el 1999 el Premi d'Honor de les Lletres Catalanes i el 2006 el Premi de la Crítica Serra d'Or d'obres completes per *Obra literària completa*.